

Βαν Γκονγκ; - Ανθισμένες Αμυγδαλιές!

Εφημερίδα Τοίχου του Τμήματος Ένταξης του 11^{ου} Δημοτικού Σχολείου Αθηνών

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

για να φιλοσοφείς...

τ. 193 28-04-2020 με κορονοϊό

Ο ερευνητής

... Λίγο πριν φτάσει στο χωριό, του τράβηξε την προσοχή ένας λόφος, δεξιά από το μονοπάτι. Ήταν σκεπασμένος από υπέροχη πρασινάδα και γεμάτος με δέντρα, πουλιά και μαγευτικά λουλούδια. Τον περιτριγύριζε κάτι σαν μικρός φράκτης φτιαγμένος από βαμμένο ξύλο.

Μια μπρούτζινη πορτούλα τον προσκαλούσε να μπει.

Ξαφνικά αισθάνθηκε να ξεχνά το χωριό και υπέκυψε στην επιθυμία του να ξαποστάσει για λίγο σε εκείνο το μέρος.

Ο ερευνητής πέρασε την είσοδο κι άρχισε να βαδίζει αργά δίπλα στις λευκές πέτρες που ήταν τοποθετημένες ανάκατα ανάμεσα στα δέντρα.

Άφησε το βλέμμα του να ξαποστάσει σαν την πεταλούδα, σε κάθε λεπτομέρεια του πολύχρωμου αυτού παραδείσου.

Τα μάτια του όμως, ήταν μάτια ερευνητή, κι ίσως γι' αυτό ανακάλυψε εκείνη την επιγραφή πάνω σε μια απ' τις πέτρες:

Αμντούλ Τερέγκ : έζησε 8 χρόνια, 6 μήνες, δύο εβδομάδες και 3 μέρες.

Τρόμαξε λίγο συνειδητοποιώντας ότι εκείνη δεν ήταν απλώς μια πέτρα: ήταν μια ταφόπλακα.

Λυπήθηκε όταν σκέφτηκε ότι ένα παιδί τόσο μικρής ηλικίας ήταν θαμμένο σ' εκείνο το μέρος.

Κοιτάζοντας γύρω του, ο άνθρωπος συνειδητοποίησε ότι και η διπλανή πέτρα είχε μια επιγραφή. Πλησίασε να τη διαβάσει. Έλεγε:

Γιαμίρ Καλίμπ: έζησε 5 χρόνια, 8 μήνες και 3 εβδομάδες.

Ο ερευνητής αισθάνθηκε φοβερή συγκίνηση.

Αυτό το πανέμορφο μέρος ήταν νεκροταφείο και κάθε πέτρα ήταν ένας τάφος.

Μια μια, άρχισε να διαβάζει τις πλάκες.

Όλες είχαν παρόμοιες επιγραφές : ένα όνομα και τον ακριβή χρόνο ζωής του νεκρού.

Αλλά αυτό που τον τάραιζε περισσότερο ήταν η διαπίστωση ότι ο άνθρωπος που είχε ζήσει τον πιο πολύ καιρό, μόλις ξεπερνούσε τα έντεκα χρόνια...

Νικημένος από μια αβάσταχτη θλίψη, έκασε κι άρχισε να κλαίει.

Ο φύλακας του νεκροταφείου που περνούσε από εκεί τον πλησίασε.

Τον κοίταξε να κλαίει για λίγο σιωπηλός και μετά τον ρώτησε αν έκλαιγε για κάποιον συγγενή.

«Όχι, για κανένα, συγγενή» είπε ο ερευνητής. «Τι συμβαίνει σε αυτό το χωριό; Τι πράγμα φοβερό έχει αυτός ο τόπος; Γιατί έχει τόσα πολλά νεκρά παιδιά θαμμένα σ' αυτό το μέρος; Ποια είναι η τρομερή κατάρα που βαραίνει αυτούς τους ανθρώπους και τους έχουν υποχρεώσει να φτιάξουν ένα νεκροταφείο για παιδιά;»

Ο ηλικιωμένος χαμογέλασε και είπε :

«Μπορείτε να ηρεμήσετε. Δεν υπάρχει τέτοια κατάρα. Αυτό που συμβαίνει είναι ότι εδώ έχουμε ένα παλιό έθιμο. Θα σας εξηγήσω...»

Όταν ένας νέος συμπληρώνει τα δεκαπέντε του χρόνια, οι γονείς του, του χαρίζουν ένα τετράδιο όπως αυτό που έχω εδώ, για να το κρεμάει στο λαιμό. Είναι παράδοση στον τόπο μας. Από τη στιγμή εκείνη κι έπειτα κάθε φορά που κάποιος απολαμβάνει έντονα κάτι, ανοίγει το τετράδιο του και σημειώνει:

Στα δεξιά αυτό που απόλαυσε.

Στ' αριστερά, πόσο χρόνο κράτησε η απόλαυση.

Έστο ότι γνώρισε μια κοπέλα και την ερωτεύτηκε. Πόσο κράτησε το μεγάλο αυτό πάθος και η χαρά της γνωριμίας τους; Μια εβδομάδα; Δύο; Τρεις και μισή;»

Και μετά η συγκίνηση του πρώτου φιλιού, η θαυμάσια ευχαρίστηση του πρώτου φιλιού .. πόσο κράτησε; Μόνο ενάμισι λεπτό του φιλιού; Δύο μέρες; Μια εβδομάδα;

Και η εγκυμοσύνη, και η γέννηση του πρώτου παιδιού;

Και ο γάμος των φίλων;

Και το ταξίδι που πάντα ήθελε;

Και η συνάντηση με τον αδελφό του που γυρίζει από μια μακρινή χώρα;

Πόσο κράτησε στα αλήθεια η απόλαυση αυτών των αισθήσεων;

Ώρες; Μέρες;

Έτσι, συνεχίζουμε να σημειώνουμε στο τετράδιο κάθε λεπτό που απολαμβάνουμε ... κάθε λεπτό.

«Όταν κάποιος πεθαίνει

έχουμε τη συνήθεια

να ανοίγουμε το τετράδιό του

και να αθροίζουμε το χρόνο της απόλαυσης

για να γράψουμε πάνω στον τάφο του. Γιατί αυτός είναι

για εμάς

ο μοναδικός και πραγματικός χρόνος

ΠΟΥ ΕΧΟΥΜΕ ΖΗΣΕΙ.»

Πηγή: ΧΟΡΧΕ ΜΠΟΥΚΑΪ, 2008, ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΝΑ ΣΚΕΦΤΕΙΣ, ΟΡΕΡΑ, σς. 18-21

Τα παιδιά ήταν μόνα

Η μητέρα τους είχε φύγει από νωρίς το πρωί και τα είχε αφήσει στη Μαρίνα, μια νέα δεκαοχτώ χρονών, την οποία έπαιρνε κάποιες φορές για λίγες ώρες προκειμένου να τα προσέχει με αντάλλαγμα μερικά νομίσματα.

Από τότε που είχε πεθάνει ο πατέρας, οι καιροί είχαν δυσκολέψει πολύ για να το ρισκάρει να λείπει από τη δουλειά όταν η γιαγιά αρρώσταινε ή έλειπε από την πόλη.

Όταν ο φίλος της κοπέλας τηλεφώνησε για να της προτείνει μια βόλτα με το καινούργιο του αυτοκίνητο, η Μαρίνα δεν δίστασε και πολύ. Άλλωστε, τα παιδιά κοιμόντουσαν, όπως κάθε απόγευμα, και δεν θα ξυπνούσαν πριν τις πέντε.

Μόλις άκουσε την κόρνα, άρπαξε την τσάντα της κι άφησε ανοιχτό το ακουστικό του τηλεφώνου. Προνόησε να κλειδώσει τη πόρτα του δωματίου και φύλαξε το κλειδί στην τσέπη της. Δεν ήθελε να διακινδυνεύει να ξυπνούσε ο Πάντσο και να κατέβαινε τη σκάλα για να την ψάξει, γιατί, όπως και να 'χει, ήταν μόνο έξι χρόνων, και με την παραμικρή απροσεξία μπορούσε να σκοπιάσει και να χτυπήσει. Επίσης, σκέφτηκε ότι αν συνέβαινε αυτό, δεν θα ήξερε πώς να εξηγήσει στην μητέρα το λόγο για τον οποίο το παιδί δεν την είχε βρει.

Ίσως να ήταν ένα βραχυκύκλωμα στην τηλεόραση ή σε κάποιο από τα φώτα του σαλονιού, ή μπορεί μια φλόγα στα καυσόξυλα – το θέμα είναι ότι όταν οι κουρτίνες άρχισαν να καίγονται, η φωτιά έφτασε γρήγορα στην ξύλινη σκάλα που οδηγούσε στα υπνοδωμάτια.

Τον ξύπνησε ο βήχας του μωρού, εξαιτίας του καπνού που περνούσε κάτω από την πόρτα. Χωρίς να σκεφτεί, ο Πάντσο πήδηξε απ' το κρεβάτι και πίεσε με δύναμη το πόμολο για να ανοίξει την πόρτα, αλλά δεν τα κατάφερε.

Όπως και να 'χει, ακόμα και αν το είχε καταφέρει οι φλόγες θα είχαν καταβροχθίσει τον ίδιο και τον λίγων μηνών αδερφό του σε ελάχιστα λεπτά.

Ο Πάντσο φώναξε τη Μαρίνα, αλλά κανείς δεν απάντησε στην έκκλησή του. Έτσι, έτρεξε στο τηλέφωνο του δωματίου (αυτός ήξερε να παίρνει τηλέφωνο τη μαμά του) αλλά δεν υπήρχε γραμμή.

Ο Πάντσο συνειδητοποίησε ότι έπρεπε να βγάλει τον αδερφό του από 'κει μέσα. Προσπάθησε να ανοίξει το παράθυρο που έβγαζε στο περβάζι, αλλά ήταν αδύνατο για τα μικρά του χέρια να λύσει την ασφάλεια και – ακόμα και αν τα κατάφερνε, - θα έπρεπε να ξεμπλέξει το συρμάτινο πλέγμα που οι γονείς του είχαν βάλει για προστασία.

Όταν οι πυροσβέστες τέλειωσαν με το σβήσιμο της φωτιάς, το θέμα συζήτησης όλων ήταν το ίδιο:

- Πώς μπόρεσε αυτό το τόσο μικρό παιδί να σπάσει με την κρεμάστρα το τζάμι και μετά τη σήτα;
- Πώς μπόρεσε να φορτώσει το μωρό στο σακίδιο;
- Πώς μπόρεσε να περπατήσει στο περβάζι κουβαλώντας σημαντικό βάρος και να κατέβει από το δέντρο;
- Πώς μπόρεσε να σώσει τη ζωή του αδερφού του και τη δική του;

Ο ηλικιωμένος πυροσβέστης, άνθρωπος σοφός που όλοι σέβονταν, τους έδωσε την απάντηση:

«Ο μικρός Πάντσο ήταν μόνος... Δεν είχε κανέναν να του πει ότι δεν θα μπορούσε.»

Πηγή: ΧΟΡΧΕ ΜΠΟΥΚΑΪ, 2008, ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΝΑ ΣΚΕΦΤΕΙΣ, ΟΡΕΡΑ σ.69-71

ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΜΕ ΣΤΗ ΖΩΗ! ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΙΟΙ!!! Κυριάκος Περβανάς